

sterium ansvarligt for vedkommende Artikel, idet han betegnede Bladet, hvori den var fremkommet, som det officielle Organ for dette Udenrigsministerium. Jeg vil herom oplyse, at denne Opfattelse beror paa en Misforstaaelse. Bladet „le Temps“ indtager en selvstændig Stilling og fører, kan man gerne sige, i mange Henseender en selvstændig Politik. Det er undertiden enigt med det franske Udenrigsministerium, men det er ogsaa til Tider Udtryk for Opfattelser, som ingenlunde dækker Udenrigsministeriets. Og det er i dette Tilfælde klart, at den Artikel, her er Tale om, ikke er Udtryk for Opfattelser, som næres i det franske Udenrigsministerium. Dette er selvfølgelig bedre underrettet om og forstaaer bedre vore Forhold, end den paagældende Artikel er et Udtryk for. Ejendommeligt og beklageligt er det naturligvis, at en saa misvisende Artikel kan fremkomme i et Blad, der blandt sine Medarbejdere tæller en dansk Journalist, der tillige er Korrespondent til et stort dansk Blad. Man kunde have haabet, at denne Journalist havde haft baade Grund til og Mulighed for at retlede det paagældende Blad saaledes, at saadanne Misforstaaelser vilde kunne undgaas. Men spørger man om Forklaringen paa, at den Art misvisende Udtalelser kan fremkomme, ja, saa er denne Forklaring let nok at finde. Den ligger i, at der herhjemme af og til fremkommer uforsigtige, uovervejede og uforstandige Udtalelser fra de urostiftende og uligevægtige Kredse, som Ministeriet adskillige Gange har fundet det nødvendigt at vende sig imod, og som Indenrigsministeren ogsaa vendte sig imod i de Udtalelser, som det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds beklagede i sin Tale i Gaar, men beklagede med Urette.

Det ærede Medlem talte om en Art Erklæring om, at Danmark vilde bevare en ubrydelig Neutralitet. Jeg tror, at man dertil kan svare, at der talrige Gange af Ministeriet og fra Ordførerne for de forskellige Partier er fremsat Erklæringer om, at den danske Stat agter at føre en ligeleg, ubrydelig, upartisk Neutralitetspolitik, der vil være upaavirkelig af Krigsbegivenhedernes vekslende Gang. Dette er sagt adskillige Gange og sagt med den størst mulige Vægt fra alle Sider her i Rigsdagen, naar der har været Lejlighed dertil og Mulighed derfor. Sidste Gang er en Udtalelse i den Retning fremkommet fra Konseilspræsidenten den Dag, da han i dette Ting gjorde Rede for den Overens-

komst mellem Partierne, som nu er sluttet. Men vi kan ikke være blinde for, at Erklæringer alene gør det ikke. De har naturligvis deres meget vægtige Betydning, men hvis det skal være muligt at fæstne, udvikle og styrke det Tillidsforhold hos alle Magter, paa hvilket den danske Stats Sikkerhed i første Række beror, er det fornødent, at ikke blot Partirepræsentanterne, men alle her i Landet forstaaer, at Hensynet til en upartisk og ligelig Neutralitetspolitik kræver en upartisk og rolig Form for alle de Udtalelser, man i den ene eller den anden Anledning fremsætter om de krigsførende Parter.

Andreasen: For anden Gang indenfor en kort Periode er der her i Landet indtraadt en politisk Gudsfred eller *treuga dei*, for at bruge det Udtryk, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) opfandt. Hvis Paulus havde levet, vilde han maaske have fundet Anledning til at sige om den politiske Gudsfred, at det er en Gudsfred, der overgaar al Forstand. Jeg vil i alt Fald tilstaa, at jeg hører til dem, der hidtil ikke har næret nogen større Tillid til, at vi ved dette Forlig har naaet det, vi skulde. Den Krigstilstand, der gik forud for Forligets Afslutning, indgød mig som et Medlem af dette Ting, der ikke tog Del i Debatten, Gang paa Gang en ubehagelig Uhyggefølelse, og det var et lignende Indtryk, hine Dages Debat gjorde paa Vælgerbefolkningen. Derom tror jeg, alle ærede Medlemmer har haft Lejlighed til at skaffe sig Vished. Jeg haaber, det ikke skal være en Art Ulykkesvarsel, at man i det lille, i nogen Grad humoristiske Værk, som udgives af Rigsdagens Bureau, og som kaldes „Sagfortegnelse“ — det glæder mig, at Bureauchefen netop er til Stede —, paa Side 88 mellem mange andre Sager og Emner, der har været fremme paa Rigsdagen, finder Udtrykket „Hyklere“ og som en forklarende Tilføjelse: se Borgfreden. Slaar man saa tilbage til „Borgfred“, finder man i Parentes Ordet „Hyklere“. Jeg haaber, som sagt, at dette humoristiske Værk, der er udgivet af Rigsdagens Bureau, ikke skal indeholde et Fingerpeg om, at den Tale, som vi hørte fra det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), karakteriserer Stillingen, som den er, naar vi ransager vore Hjerter og giver Udtryk for det, der rører sig inden i os.

Jeg vil minde om, at Paulus ogsaa sagde, at den Gudsfred, der overgaar al